

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený JUDr. Radkem Spurným, advokátem se sídlem Míru 33/9, Duchcov, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2015, č. j. 697/DS/2015, JID 31389/2015/KUUK/Bla, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2017, č. j. 15 A 41/2015 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Spurného, advokáta se sídlem v Duchcově, Míru 33/9.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Základem sporu je otázka, zdali byl žalobci doručen příkaz o uložení pokuty za přestupek, vedený pod č. j. MgMT-SČ 057210/PŘ/2341/2014/Ši, v souladu se zákonem.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 10. 2014, č. j. MgMT-SČ 05210/PŘ/2341/2014/Ši. Žalovaný tímto nevyhověl žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení písemnosti ze dne 14. 7. 2014, č. j. MgMT-SČ 057210/PŘ/2341/2014/Ši, č. dok. MgMT/082198/2014 (dále jen „písemnost“), žalobci tak nebylo prominuto zmeškání úkonu podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítal, že doručení písemnosti bylo neplatné ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu, neboť si „*pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout*“. Nemožnost vyzvednout si doručovanou písemnost odůvodnil především tím, že se nemohl o doručování písemnosti dozvědět, protože neobdržel oznámení o uložení zásilky na poště.

[4] Dále žalovanému vytýkal, že neprovedl jím navrhované důkazy k tvrzeným vadám doručování. Konkrétně navrhoval důkaz výslechem svědkyň I. W., která schránku žalobce pravidelně vybírá, neboť tento dlouhodobě pobývá v zahraničí, a je pověřena i přebíráním jeho pošty, dále pak doručovatelky P. M. Správní orgány však návrhům na provedení důkazů nevyhověly a zdůvodnily svá rozhodnutí pouze tím, že mají pochybnosti o pravdivosti tvrzení předkládaných žalobcem. Žalobce poté namítal, že pokud žalovaný a správní orgán I. stupně měli za to, že žádost o určení neplatnosti doručení písemnosti spojená s odporem nemá potřebné náležitosti, neměli vydávat pro žalobce negativní rozhodnutí, ale měli ho vyzvat k odstranění vad podání (§ 37 odst. 3 správního řádu). Nakonec žalobce uvedl, že správní orgány pochybily, pokud mu neumožnily vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu).

[5] Krajský soud žalobě vyhověl a napadeným rozsudkem rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek odůvodnil především tím, že žalobce nebyl řádně vyzván, aby si zásilku vyzvedl (§ 23 odst. 4 správního řádu). Podle krajského soudu bylo v průběhu řízení prokázáno, že poučení s výzvou k vyzvednutí zásilky nebylo adresátovi zanecháno v souladu se shora uvedeným ustanovením a adresát se nemohl objektivně o uložení zásilky dozvědět. Rovněž si nemohl zásilku vyzvednout a učinit případné navazující úkony (podat odvolání či odpor). Nevhození výzvy k vyzvednutí zásilky do schránky žalobce, které vedlo v důsledku k tomu, že si ji nemohl vyzvednout, je závažným důvodem pro prominutí promeškané lhůty, jelikož žalobce tuto skutečnost nezavinil (§ 41 odst. 4 správního řádu).

[6] Krajský soud dále zdůraznil, že žalobce správně poukázal na nestandardnost doručování písemnosti. Poštovní doručovatelka (P. M.) totiž nejprve dne 18. 7. 2014 shledala, že žalobce je na adrese A. 2788, T. neznámý. Tatáž poštovní doručovatelka o 5 dní později uvedla, že žalobce nebyl na uvedené adrese zastižen a bylo mu zanecháno oznámení o uložení zásilky na poště. K prokázání tvrzení o vadách doručování nabídl žalobce celou řadu důkazů, které správní orgány však neprovedly. Žalobce se tedy dle krajského soudu snažil prokázat, že zde existovala překážka (nevhození výzvy

pokračování

k vyzvednutí zásilky do schránky), jež mu bránila ve vyzvednutí písemnosti a podání včasného opravného prostředku (odporu proti příkazu o uložení sankce). Správní orgány pochybily, pokud neprovedly potřebné dokazování.

[7] Nakonec krajský soud konstatoval, že závěr správního orgánu I. stupně i žalovaného, že doručování příkazu ze dne 14. 7. 2014 probíhalo v souladu se správním řádem, je předčasný a nemá oporu ve správním spise. Dalšími námitkami se tudíž nezabýval s ohledem na vrácení věci správnímu orgánu I. stupně za účelem provedení dokazování.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[9] Stěžovatel předně namítal, že žalobce nepředložil správním orgánům žádný důvod pro vznik důvodných pochybností o vhození výzvy k vyzvednutí zásilky do poštovní schránky žalobce. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno, které je dle ustálené judikatury vyžadováno ke zpochybnění doručení písemnosti. Stěžovatel současně připomněl, že ve správním spise je obsažena obálka s nevyzvednutou písemností včetně předtištěné doručenky, na níž jsou zaznamenány všechny podstatné informace o uložení zásilky na poště. Správnost těchto údajů nespochybnil ani žalobce. Stěžovatel proto nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že byl společně se správním orgánem I. stupně povinen provádět další dokazování, zda k doručení písemnosti skutečně došlo.

[10] Nakonec stěžovatel uvedl, že v praxi k opakovanému doručování zásilky prostřednictvím České pošty dochází, a to například za situace, kdy doručovatel nedohledá adresáta zásilky. Ač se takovýto postup může jevit jako nestandardní, jak uvedl krajský soud, nelze tímto zpochybnit, že nakonec k doručení písemnosti došlo.

[11] Stěžovatel je tedy přesvědčen, že se žalobci ve správním řízení nepodařilo prokázat existenci závažného důvodu pro prominutí promeškané lhůty k podání opravnému prostředku, jehož existenci nezavinil (§ 41 odst. 4 správního řádu).

[12] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zpochybňuje závěr stěžovatele, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení otázky krajským soudem. Žalobce namítal, že stěžovatel polemizuje s výsledky provedení dokazování krajským soudem, což je dle jeho názoru nepřipustné. Hodnocení důkazů je prý úkolem soudu, přičemž krajský soud je vyhodnotil správně. Dále uvedl, že v rámci správního řízení i řízení před soudem dostatečně určitě rozporoval, že mu výzva k vyzvednutí zásilky byla vhozena do schránky, a navrhl konkrétní důkazy na prokázání svého tvrzení. Nakonec žalobce poznamenal, že je pravdou, že v průběhu řízení nepředložil vysvětlení, z jakých důvodů mu nebyla výzva do

schránky vhozena, což ovšem nebylo jeho povinností, neboť mu ani tato okolnost nemohla být známa.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Následně soud přistoupil k samotnému posouzení kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel předložil prakticky jedinou kasační námitku týkající se nesprávného posouzení věci krajským soudem. Stěžovatel má za to, že žalobce nepředložil relevantní důvody, které vedly ke vzniku důvodných pochybností, zda došlo ke vhození výzvy k vyzvednutí písemnosti společně s poučením adresáta do poštovní schránky žalobce a neunesl důkazní břemeno ohledně svých tvrzení.

[16] Podle § 23 odst. 1 správního řádu, nebyl-li adresát při doručování zastižen a písemnost mu nebylo možné doručit ani jiným přípustným způsobem, písemnost se uloží. Podle § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost vyzvedl ve lhůtě 10 dnů; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

[17] Z § 24 odst. 1 správního řádu dále vyplývá, že pokud si adresát uložené písemnosti nevyzvedne tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Pokud připadne konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den [§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu].

[18] Nejvyšší správní soud z přiloženého správního spisu dospěl k následujícím zjištěním: Zásilka obsahující příkaz o uložení pokuty za přestupek byla žalobci nejprve doručována dne 18. 7. 2014, kdy dospěla poštovní doručovatelka k závěru, že žalobce je na adrese A. 2788, T. neznámý. Dále je ve spise uvedeno, že podruhé byla žalobci zásilka doručována dne 23. 7. 2014. Jelikož nebyl zastižen na uvedené adrese, zásilka mu byla připravena k vyzvednutí na poště od 23. 7. 2014 do 4. 8. 2014. Žalobce si však zásilku ve lhůtě pro její uložení nevyzvedl, a měla tedy nastoupit fikce doručení uplynutím posledního dne této desetidenní lhůty, tj. 4. 8. 2014.

pokračování

[19] Dne 14. 10. 2014 podal žalobce odpor proti příkazu o uložení pokuty za přestupek, s nímž spojil žádost o prominutí zmeškání úkonu (lhůty k podání odporu). Žádost odůvodnil tím, že mu výzva k vyzvednutí zásilky do schránky vložena nebyla.

[20] Předpokladem prominutí zmeškání úkonu je splnění podmínek vyplývajících z § 41 správního řádu. Zaprvé, žádost o prominutí zmeškání úkonu musí účastník řízení podat ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy pomínula překážka bránící mu úkon učinit, nejpozději však ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy měl být úkon učiněn. Zadruhé, účastník řízení je povinen spolu s požádáním o prominutí spojit i zmeškaný úkon. Zatřetí, účastník řízení musí prokázat, že překážkou učinění úkonu byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Žalobce je tedy tím, kdo nese ve správním řízení břemeno důkazní a břemeno tvrzení ohledně vad doručování, pokud chce dosáhnout určení neplatnosti doručení písemnosti.

[21] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručení musí adresát rozhodnutí předestřít jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 – 61, nebo ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014 - 24). Pokud pak hodlá adresát písemnosti údaje na doručence zpochybnit (jak tomu bylo i projednávané věci), nemůže tak činit zcela nekonkrétními námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 106/2012 – 40).

[22] V kasační stížnosti stěžovatel žalobci vytýká, že nepředložil důkazy k aktu vhození výzvy do poštovní schránky. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že je obtížně představitelné, jaký důkaz by mohl přímo osvědčit negativní skutečnost, tedy že výzva *nebyla* vhozena do schránky. Protože takový důkaz z povahy věci podat nelze, žalobce se oprávněně soustředil na širší souvislosti doručování, včetně otázky kvality doručování v místě bydliště, a k tomu také navrhl konkrétní důkazy, které však nebyly provedeny.

[23] Ke stejnému závěru dospěl také krajský soud, jenž správně poukázal na to, že žalobce navrhl konkrétní důkazy pro prokázání tvrzení, že výzva k vyzvednutí zásilky mu do schránky vložena nebyla. Správní orgán I. stupně ani stěžovatel však tyto důkazy neprovedli a blíže se jimi nezabývali.

[24] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že cílem správního řízení je objektivně zjistit skutkový stav projednávané věci, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je třeba vždy uvést, co správní orgán zjistil, z jakých skutečností vycházel a proč je považoval za dostatečné a přesvědčivé. V žádném případě nemělo být rozhodováno na základě neověřených, nedoložených a neprokázaných úvah či představ správního orgánu (v podrobnostech viz Průcha, P.: *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. Praha: Leges, 2012, s. 31). V projednávaném případě však správní orgány rozhodly bez provedení navrhovaných důkazů. Jejich rozhodování bylo tedy založeno pouze na tom, zda uvěří verzi žalobce, či nikoli, aniž by se snažily získat objektivní obraz o tom, zda doručování

předmětné písemnosti probíhalo v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje krajskému soudu v jeho závěru, že se správní orgány unáhly v rozhodování, pokud konstatovaly, že žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení písemnosti nevyhoví.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka, žalobce, přísluší mu právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce v tomto případě tvoří odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto žalobci přiznal částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K jednomu úkonu právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce žalobce ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleží odměna navýšená o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci na účet advokáta JUDr. Radka Spurného, se sídlem v Duchcově, Míru 33/9, do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu